

Arrest

nr. 42 072 van 21 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 mei 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 12 mei 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 22 december 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 28 december 2009 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Kosovo Polje en bent u Kosovaars staatsburger. Voor de oorlog woonde u in Kongresi i Manastirit in Kosovo Polje. Tijdens de oorlog verbleef u een tijdje in Montenegro. Na de oorlog keerde u naar Kosovo Polje terug. U trof uw huis vernietigd aan en daarom zag u zich genoodzaakt om een appartementje in de wijk Lozionica, straat Ulica Novoska, te huren. Daar woonde u samen met uw moeder, uw partner, C.(...) (O.V. 6.430.297), uw broer S.(...) (O.V. 6.445.665) en uw broer R.(...). Op deze plaats werden eveneens uw kinderen M.(...) en R.(...) geboren. Sinds uw terugkeer werden jullie geregeld bedreigd door etnische Albanezen. Er werden tevens regelmatig stenen naar jullie gegooid. Enkele maanden voor uw vertrek uit Kosovo werd u door etnische Albanezen aangevallen. U werd bewusteloos geslagen. Aan uw partner werd meegedeeld dat jullie niet naar de politie mochten gaan. Als jullie dat toch zouden doen, dan zouden jullie kinderen gedood worden. Ook uw partner werd twee keer in uw bijzijn geslagen en een keer in uw afwezigheid. Hieraan voegde u toe dat u tijdens uw verblijf in Kosovo niet kon werken en dat uw kinderen niet naar school konden gaan. Omwille van deze discriminatie en omwille van de mishandelingen verliet u Kosovo en diende u op 12 mei 2009 in België een asielaanvraag in. U verklaarde niet naar Kosovo te kunnen terugkeren uit angst dat uw kinderen en u er gedood zullen worden. Ter staving van uw identiteit legde u een Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 27 januari 2009, neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een recente missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele recente incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2009 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Voor wat u persoonlijk betreft dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft sinds de oorlog van 1999 tot 2009 permanent in Kosovo verbleven te hebben. U legde immers, op een Kosovaarse identiteitskaart uitgereikt op 27 januari 2009 na, geen enkel overtuigend (begin van) bewijs aan ter staving van uw onafgebroken verblijf in Kosovo de afgelopen jaren. Zo beschikte u ondermeer niet over de geboorteaktes van uw beide kinderen omdat u hen, naar eigen zeggen uit angst niet bij de gemeente aangegeven heeft (CGVS, p.5). Deze verklaring voor het niet beschikken over identiteitsdocumenten van uw kinderen is echter weinig afdoende. Vooreerst valt ze immers niet te rijmen met het feit dat u wél voor uzelf om een Kosovaarse identiteitskaart kon gaan. Bovendien blijkt dat uw verklaringen betreffende de geboorteplaats van uw kinderen fundamenteel tegenstrijdig zijn met de verklaringen van uw partner. Zo verklaarde u dat zowel uw oudste zoon M.(...) als uw jongste zoon R.(...) het levenslicht zagen op uw nieuwe adres in Kosovo Polje waar u na de oorlog verbleef, namelijk in de Ulica Novoska in de Lozionica wijk (CGVS, p.17). Uw partner beweerde evenwel dat uw oudste zoon geboren werd vóór de oorlog in Kosovo Polje, in de straat Kongresi i

Manastirit. Aanvankelijk stelde ze tot tweemaal toe dat ook jullie tweede zoon daar geboren werd. Geconfronteerd met het feit dat dit praktisch onmogelijk was, wijzigde ze haar verklaringen en zei ze dat ze haar weën in Kongresi i Manastirit kreeg, maar dat R.(...) in Lozionica geboren werd (CGVS partner, p.2-3). Bijgevolg kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u beweerde geboorteplaats van uw kinderen. Er kan dan ook evenmin geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde verklaring voor het niet beschikken over de identiteitsdocumenten van uw kinderen en bijgevolg wordt uw bewering niet over identiteitsdocumenten van uw kinderen te beschikken ernstig op de helling gezet.

Daarnaast legde u evenmin (een kopie van) uw oude Servische licna karta (identiteitskaart), uw rijbewijs, uw nationaliteitsbewijs en uw geboorteakte neer. U kreeg vijf werkdagen de tijd om een kopie van deze documenten en tien werkdagen de tijd om de originelen van deze documenten, die u achtergelaten zou hebben in het appartement waar u voor uw komst naar België zou hebben gewoond en waar uw moeder en broer R.(...) nog steeds zouden verblijven, voor te leggen (CGVS, p.2-4, p.7-9). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u deze documenten vooralsnog – hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is en u volgens uw verklaringen nog steeds in contact staat met uw in Kosovo achtergebleven familie (CGVS, p.7) – niet heeft voorgelegd noch dat u een plausible verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Ten slotte heeft u evenmin aannemelijk gemaakt waarom uw partner niet over identiteitsdocumenten beschikt. In dit verband verklaarde u dat uw partner deze niet meer had omdat ze verbrand zouden zijn en dat u dit in 2004 vernam (CGVS, p.9-10). Dit is echter geen afdoende verklaring. Naast het feit dat het hoogst bevreemdend is dat u niet eens bij benadering kon zeggen wanneer en in welke omstandigheden deze documenten verbrand werden (CGVS, p.9) - er kan immers redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met zijn identiteit en vluchtrelaas -, is het hoogst opmerkelijk dat uw partner, in tegenstelling tot u, inmiddels geen nieuwe identiteitsdocumenten kon krijgen. Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat u niet aannemelijk maakte waarom u de identiteitsdocumenten van u en uw familieleden niet kan voorleggen. De geloofwaardigheid van uw bewering dat jullie sinds het einde van de oorlog tot 2009 permanent in Kosovo woonden wordt hierdoor ernstig op de helling gezet.

Deze bevinding wordt bijkomend bevestigd doordat er betreffende jullie verblijfplaats sinds de Kosovaarse oorlog van 1999 enkele fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen, die van uw broer S.(...) en die van uw partner C.(...) slopen. Zo verklaarde u dat u in Kosovo Polje, straat Ulica Novoska, **de ganse tijd samen met uw broer S.(...)** woonde tot op het moment dat hij naar België vertrok (CGVS, p.3). Uw broer S.(...) beweerde echter dat, toen hij zich in 2002 terug in Kosovo Polje, wijk Lozionica, vestigde, hij zich zonder zijn broers in straat Liliana Prensedit vestigde en dat **u en hij elkaar niet zagen in Kosovo** omdat hij niet buiten kwam (CGVS S.(...) 19/10/2009, p.3-4). Ook uw partner bevestigde dat **u en uw broer S.(...) niet bij elkaar woonden** (CGVS partner, p.3). Voorts verklaarde u dat u tot in 2004 vier à vijf keer per jaar naar Macedonië ging om er te werken en dat u er dan een maand verbleef (CGVS, p.7-8). Uw partner wist echter niets van het feit dat u geregeld naar Macedonië trok om er te werken (CGVS partner, p.7). Uit bovenstaande bevindingen en uit het ontbreken van de identiteitsdocumenten van uw familieleden blijkt dan ook dat u uw beweerde verblijfplaats tussen 1999 en 2009 geenszins aannemelijk gemaakt heeft.

Daar u uw onafgebroken verblijf in de voorbije jaren in Kosovo niet aannemelijk gemaakt heeft, komt de geloofwaardigheid van uw bewering dat u en uw familie de laatste jaren voor uw komst naar België herhaaldelijk in Kosovo Polje hardhandig aangepakt werden op de helling te staan. Dat er aan deze incidenten weinig geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal naar voor komt dat er noch in Kosovo Polje, noch in de regio Pristina, waartoe ook Kosovo Polje behoort, sinds 2004 veiligheidsincidenten tegen de RAE-gemeenschap plaatsvonden. Voorts dient er vastgesteld te worden dat er enkele fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw partner betreffende deze incidenten aangestipt kunnen worden. Zo verklaarde u dat u zeker wist dat uw partner drie keer geslagen werd. Twee keer was u bij haar toen ze geslagen werd (CGVS, p.17-18). Volgens uw partner werd ze slechts twee keer geslagen, maar gebeurde dit nooit in uw bijzijn (CGVS partner, p.4-5). Verder zei u dat uw partner bij u was toen u bewusteloos geslagen werd, dat de Albanezen haar op dat moment zeiden dat ze geen klacht bij de politie mocht indienen en dat ze daarna de benen nam (CGVS, p.12-13). Uw partner beweerde evenwel dat ze nooit gezien heeft dat u in elkaar geslagen werd en dat ze u nooit bewusteloos gezien heeft (CGVS partner, p.5; p.7). Er kan dan ook geen enkel geloof meer gehecht worden aan de door u aangehaalde (veiligheids)incidenten en problemen die u in Kosovo beweerde ondervonden te hebben.

Ten slotte blijkt uit uw verklaringen dat u Kosovo eveneens omwille van de algemene discriminatie ontvluchtte. Zo had u er geen werk, kreeg u geen sociale uitkering, konden uw kinderen er niet naar school en durfde u niet naar de dokter gaan (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5; CGVS, p.6-7, p.15). Hoewel, zoals reeds aangehaald werd, bovenstaande vaststellingen duidelijk maken dat u uw verblijfplaats in Kosovo niet aannemelijk gemaakt heeft waardoor ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde discriminatie op de helling komt te staan, kan hierover desondanks opgemerkt worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal inderdaad blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg...). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn en die wél over **identiteitsdocumenten** beschikken, zoals ook voor u het geval is, zich echter probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden. Zij kunnen in principe **op basis hiervan hun rechten laten gelden** en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. Betreffende uw opmerking dat u uw oudste zoon niet op school kon inschrijven (CGVS, p.6) kan hieraan toegevoegd worden dat het onderwijssysteem in Kosovo openstaat voor leden van de RAE-gemeenschap, maar dat het niet te ontkennen valt dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten. Meerdere factoren werken deze situatie in de hand, ondermeer armoede en een gebrekkig bewustzijn bij de ouders van het belang van scholing. Ook hier dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Vooreerst is ook inzake onderwijs het beleid gericht op integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Daarnaast hebben sommige parallelle scholen in Kosovo (scholen die werken met de curricula van de Republiek Servië) de onderwerpen van Roma-taal en Roma-cultuur geïntroduceerd. Ook in Kosovo Polje, waar u woonde, is dit parallelle systeem geïmplementeerd. Zo hebben de Serviërs in de gemeente één kleuterschool en vijf lagere scholen die ook door Roma daadwerkelijk gebruikt worden. Bovendien is er een school waar Roma in het Romani les kunnen volgen. Er is eveneens een multi-etnische school die 's morgens gebruikt wordt door Serviërs en Roma en in de namiddag door Albaneestalige leerlingen. Ten slotte kan er nog opgemerkt worden dat er geen discriminatie bestaat bij het verkrijgen van medische zorg.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde identiteitskaart kan bovenstaande beslissing niet wijzigen. Ze bevestigt immers hoogstens uw identiteit en uw nationaliteit, maar ze doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen dat u noch uw continue verblijfplaats van de afgelopen jaren, noch uw problemen met etnische Albanezen in Kosovo aannemelijk gemaakt heeft.

Ten slotte kan er nog opgemerkt worden dat ik ook in het kader van de asielaanvragen van uw partner, C.(...), en van uw broer S.(...) een weigeringsbeslissing genomen heb.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert aan dat het integratieplan waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing melding maakt, slechts in werking is getreden in 2009, moment waarop verzoekers reeds lang uit Kosovo zijn vertrokken. Volgens verzoeker is het niet voldoende om te stellen dat de autoriteiten zich bewust zijn van een bepaald probleem en een actieplan hebben opgesteld. Verzoeker wijst er op dat het absoluut recht gelegen is in het verbod op een vernederende en mensonterende behandeling volgens artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens

en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) niet enkel vereist dat er op het gebied van de autoriteiten een bepaalde actie wordt ondernomen, doch dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nagaat in welke mate dit effectief is, hetgeen in casu niet gebeurd is. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat indien er in het verleden al problemen zijn geweest, deze heden niet meer voorhanden zijn, wijst verzoeker erop dat hij en zijn echtgenote gedurende jaren in dit klimaat hebben overleefd en er het slachtoffer van zijn geworden. Stellen dat verzoeker en zijn echtgenote geen objectieve vrees meer dienen te hebben maakt volledige abstractie van hun subjectieve vrees.

Verzoeker stelt tevens dat hij en zijn echtgenote gevolgd worden omwille van psychologische problemen en leggen het bewijs hiervan voor als bijlage bij hun verzoekschrift. Hierin wordt gesproken over extreme nervositeit, over een intens psychisch lijden, alsmede over geheugenproblemen en de medicatie die zij nemen. Verzoeker vermeldt verder dat hij en zijn echtgenote reeds van voor het interview bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen psychologisch werden gevolgd, maar dat zij uit schaamte hierover niet wilden spreken, doch dat hiermee dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de asielaanvraag en meer bepaald wanneer melding wordt gemaakt van discrepanties in de verklaringen. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift tevens een faxbericht toe met de identiteitskaart van zijn echtgenote. Verzoeker vraagt eveneens dat hem het statuut van subsidiaire bescherming zou worden toegekend aangezien zij een risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. Verzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofdfeiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat zijn vrees actueel moet zijn hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van verzoeker moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.4. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

2.5. In casu werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt sinds de oorlog van 1999 tot 2009 permanent in Kosovo te hebben verbleven en aldaar de vermeende problemen te hebben gekend. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen aannemelijke verklaring biedt voor het feit dat hij niet over de geboorteaktes van zijn kinderen beschikt (stuk 4, gehoorverslag CGVS 29/09/2009, p. 5) en waarom hij zijn identiteitsdocumenten (stuk 4, gehoorverslag CGVS 29/09/2009, p. 7) en deze van zijn familieleden (stuk 4, gehoorverslag CGVS 29/09/2009, p. 9-10) niet kan voorleggen.

Ook uit het feit dat hij en zijn echtgenote onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent de geboorteplaatsen van de kinderen, omtrent hun verblijfplaats sinds 1999 en met betrekking tot de veiligheidsincidenten die zich aldaar hebben voorgedaan (stuk 4, gehoorverslag CGVS 29/09/2009, p. 17-18) leidt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen af dat hun relaas niet geloofwaardig is.

2.6. Het Commissariaat-generaal heeft verzoekers asielrelaas in concreto grondig onderzocht en getoetst aan de informatie, waarover hij beschikt en die een beeld geeft van de huidige situatie in Kosovo. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat er noch in Kosovo Polje, noch in de regio Pristina, waartoe ook Kosovo Polje behoort sinds 2004 veiligheidsincidenten tegen de RAE-gemeenschap (Roma, Ashkali en Egyptenaren) plaatsvonden (stuk 14, Landeninformatie, 3, SRB: Situatie van de RAE in de gemeente Füshe Kosovë/Kosovo Polje, p. 6-7). Op basis van de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in het algemeen voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. De ontwikkeling van een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap getuigt van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo (stuk 14, Landeninformatie, 7 antwoorddocument: Kosovo: RAE: verwijzing naar het strategisch plan voor de integratie; stuk 14, Landeninformatie, 8, Subject Related Briefing: RAE: tewerkstelling, socio-economische situatie en sociale zekerheid). De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook terecht besluiten dat de in Kosovo opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers slagen er niet in om met concrete en objectieve elementen de gefundeerde juistheid van de beschikbare informatie en de analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kosovo te weerleggen.

2.7. De documenten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt als bewijs van zijn psychologische problemen zijn louter fotokopieën waaraan slechts een relatieve bewijswaarde kan worden toegekend. Gefotokopieerde en gefaxte documenten zijn immers gemakkelijk te vervalsen en hebben geen bewijswaarde. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt geenszins uit deze documenten dat hij en zijn echtgenote reeds voor het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen - dat overigens plaatsvond op 29 september 2009 - begeleid werden voor psychologische problemen. Zo blijkt uit de brief van 7 januari ondertekend door A. S. dat er een consultatie in hoofde van verzoeker plaatsvond in het centrum van het Rode Kruis te Rendeux op 1, 15 en 22 oktober 2009 en dateren de attesten in hoofde van verzoekers echtgenote van 29 december 2009 en 10 januari 2010 van dr. G. en dr. M., i.e. zelfs na de bestreden beslissingen van 22 december 2009, waarvan zij per aangetekend schrijven d.d. 28 december 2009 in kennis werd gesteld. Het is vooreerst niet ernstig om pas na confrontatie met een negatieve beslissing dergelijke attesten bij te voegen. Bovendien betreffen de neergelegde attesten van dr. G. en dr. M. diagnoses van dokters in de algemene geneeskunde en is A. S. geen arts, maar een psychologe. Verzoeker beschikt dus niet over een diagnose van een terzake gespecialiseerde arts. Ook over de ware oorzaak van het voorgehouden ziektebeeld bieden de attesten geen uitsluitel. Bovendien blijkt uit de gehoorverslagen dat de verhoren en de vraagstelling op normale wijze verlopen zijn en dat geen opmerkingen werden gemaakt over verzoekers psychische toestand. Er kan immers verwacht worden van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, dat deze van bij de aanvang van de asielprocedure alle elementen meedeelt die bij de beoordeling een rol zouden kunnen spelen.

2.8. De inventaris bij het verzoekschrift maakt melding van een kopie van de identiteitskaart van verzoekers echtgenote en in het verzoekschrift wordt een fax aangekondigd. Zoals reeds gesteld kan aan een fotokopie of een fax geen enkele bewijswaarde gehecht worden aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn. De Raad kan voorts vaststellen dat uit authenticatie van de neergelegde identiteitskaart door CEDOCA blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de authenticiteit van dit document. Op de identiteitskaart is het persoonlijke identificatienummer van verzoekster foutief weergegeven. Hoewel verzoekers echtgenote B. C. een vrouw is, wordt de code gebruikt voor iemand van het mannelijke geslacht. Na berekening blijkt dat het JMBG-nummer een foutief controlegetal bevat (zie Nota met opmerkingen, bijlage 1, Antwoorddocument, authenticatie document, p. 2).

2.9. Ter terechtzitting legt verzoeker nog een in het Frans opgesteld medisch attest neer van 11 februari 2010. Los van de vraag of deze stukken in casu dienstig zijn, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van artikel 8 van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht de stukken die

niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

2.10. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot de blote bewering dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, wordt de geloofwaardigheid van het relaas vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekers vermeende verblijf in Kosovo sinds 1999 en diens asielrelaas ongeloofwaardig is. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord, hij tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich heeft kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Roma als taal machtig is. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden weerhouden.

2.12. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN